

סֵדֵר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ט טַבְּטָ:

סֵדֵר לְקוּטֵי מוֹחֲרֵי הַיּוֹמִי:

תּוֹרַה נֹט לְסוֹן רַבָּנוּ זְכוּנוּ לְזֶרְכָּה:

א מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל תָּמִיד לְקָרֵב בְּנֵי אָדָם לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, צָרִיךְ לְשָׁמֵר אֶת עֲצָמוֹ שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ בּוֹ הַקְּלָפוֹת וְהָרַע שֶׁל אֱלוֹ בְּנֵי אָדָם. כִּי זֶה הָאִישׁ הַמִּשְׁתַּדֵּל לְקָרֵב וְלַעֲשׂוֹת נְפָשׁוֹת, בְּבַחֲיַנַּת (בְּרֵאשִׁית י"ב): "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרֹן", הוּא בּוֹנֵה בְּחִינַת 'הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ'. 'קֹדֶשׁ', זֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ד'): "וְהִנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ", הֵינּוּ זֶה שֶׁבְּנֵי אָדָם נִשְׁאַרִים דְּבוֹקִים בְּיִרְאָה שְׁלֵמָה (עֵיִן ב"ר פ' נ"ו וּבַמְדַבָּר פ' ב' ע"פ נֵאוּה כִירוּשָׁלַיִם) עַל יְדוֹ. אַף־עַל־פִּי שֵׁיִשׁ כִּמָּה וְכִמָּה שֶׁנִּפְּלוּ מִקְּדוּשָׁתָם, אַף־עַל־פִּי־כֵן מֵאֱלוֹ שֶׁנִּשְׁאַרוּ בְּיִרְאָה שְׁלֵמָה, עַל־יְדֵי־זֶה "קְדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ", וְזֶה בְּחִינַת 'קֹדֶשׁ'. וְהֵיכַל, זֶה בְּחִינַת הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְּכַבֵּד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כַּמּוּבָא בַזְהַר (יִתְרוֹ דְּפָס"ט). כִּד אֶתִּי יִתְרוֹ, כִּדִּין אֶתִּיקָר שְׁמָא דְקֹדֶשׁ אַ בְּרִיךְ הוּא'. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים צ"ו): "סִפְרוּ בַגּוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ", שֶׁעַל־יְדֵי שְׁמִקְרָבִים אֶת עֲצָמָן לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֱלוֹ הַרְחוּקִים, זֶהוּ כְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְהַכְּבוֹד זֶהוּ בְּחִינַת 'הֵיכַל', בְּבַחֲיַנַּת (שָׁם כ"ט): "וְהֵיכַלֹּ כָלוּ אֹמֵר כְּבוֹד". וְהֵיכַל הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, מוֹשֵׁף אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד לְשָׂרְשׁוֹ, הֵינּוּ לְלִבּוֹ שֶׁל עוֹשֵׂהוּ, כִּי שָׁם שָׂרְשׁוֹ. כִּי מִחֲמַת הַדְּבָרִים שֶׁיֵּצְאוּ מֵעֵמֶק לִבּוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַכָּשֵׁר, נִכְנָסוּ בְּלִבָּם, וְחִזְרוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְהֵיכַל הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, שׁוֹרֵה וּמְלַבֵּשׁ אֶת הָרוּחַ הַחַיּוֹנִי שֶׁבְּלִב הָאִישׁ הַכָּשֵׁר. כִּי הָרוּחַ הוּא בְּלִב. בְּבַחֲיַנַּת (יְחֻזְקָאֵל י"ח)

ל"ו): "וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה". וְהֵיכַל הַקֹּדֶשׁ יִזְנֶק חַיּוֹתָיו מִהַרוּחַ הַזֶּה, בְּבַחֲיִנַת (מִשְׁלֵי כ"ט): "וְשִׁפַּל רוּחַ יִתְמֹךְ כְּבוֹד". וְעַקֵּר הַלְבָּשְׁתּוֹ לְרַגְלֵי הָרוּחַ, בְּבַחֲיִנַת (יִשְׁעִיָּה מ"ב): "וְרוּחַ לַהֲלָכִים בָּהּ". כִּי בְרוּחַ הַזֶּה יֵשׁ קוֹמָה שְׁלֵמָה, כִּי מִבְּחִינַת רַגְלִין, נִתְעוֹרֵר לְהִישִׁיר אֶת בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲיִנַת (שָׁם מ): "יִשְׁרֹוּ בְּעֶרְבָה מְסָלָה לְאַלְקִינוּ". 'מְסָלָה' דִּיקָא, שֶׁהוּא מְקוֹם הַרְגְּלִין. וְזֶהוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים פ"ד): "מְסָלוֹת בְּלִבָּם", שְׁעַל־יְדֵי מְסָלוֹת שְׁבִלְבָבָם, נִתְעוֹרֵר לְהִישִׁיר אֶת בְּנֵי אָדָם הַשׁוֹכְנִים בְּעֶרְבָה וּבַחֲשֵׁךְ, לְהִישִׁיר לָהֶם דְּרֹךְ לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וּמַחֲמַת שֶׁהֵיכַל הַנִּלְנַע נַעֲשֶׂה מִהַנְּפֹשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ רְחוּקִים עַד הַנָּה, וְיֵשׁ קְלָפוֹת רַבּוֹת הַשׁוֹכְנִים סְבִיבָם, בְּבַחֲיִנַת (יְחִזְקֵאל ה'): "זֹאת יְרוּשָׁלַיִם שְׂמֵתֶיהָ בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם". וְאַפְשֵׁר עֲכָשׁוּ כְּשִׁמְלֵבִישׁ הַהֵיכָל אֶת הַלֵּב כַּנִּלְ, אֶפְשֵׁר שִׁיתְאַחֲזוּ, חַס וְשָׁלוֹם, הַחִיצוֹנִים, בְּיִצֵּר מַחֲשָׁבוֹת לְבוֹ שֶׁל הַכָּשֵׁר הַזֶּה. **עֲצָה** עַל זֶה, שִׁיזְמִין מִלְּאֲכֵי לְבוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּלַהּבוֹת הַלֵּב. שֶׁהַתְּלַהּבוֹת הוּא בְּחִינַת מִלְּאָכִים, בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת ג'): "וַיֵּרָא אֵלָיו מִלְּאֲךָ ה' בְּלִבַּת אֵשׁ", וְאֵשׁ הַזֶּה הוּא שׁוֹרֵף אוֹתָם. וְאִזּוֹ גַם הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ מְקַבֵּל כַּח הָאֵשׁ, וְשׁוֹרֵף אֶת הַקְּלָפוֹת גַּם מִלְּהַתְאַחֲזוֹ בּוֹ, בְּבַחֲיִנַת (שָׁם כ"ד): "וּכְבוֹד ה' כָּאֵשׁ אֲכָלַת":

ב וְאֵשׁ הַמִּלְּאֲךָ הַזֶּה, נַעֲשֶׂה מִבְּחִינַת מִשְׁפָּט. שְׁמִכְלִיכַל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט, שֶׁאָדָם שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ. וְזֶהוּ בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ס"ו): "כִּי בְּאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט". וְהַמִּשְׁפָּט הוּא בְּלֵב, בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת כ"ח): "וְנָשָׂא אֶת־הָרוּחַ אֶת מִשְׁפָּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ תָּמִיד". וְאִזּוֹ יוֹצֵא לְאוֹר מִשְׁפָּט, הֵינּוּ שְׁנֵתְלַהּב הַלֵּב, וְיִוָּשֵׁב עַל כִּסֵּא. בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים ט): "כֹּזֵנִן לְמִשְׁפָּט כְּסֵאוֹ", שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד הַנִּלְ בְּבַחֲיִנַת (יְרֵמְיָה

י"ז): "כִּסּא כְבוֹד". וְזֶהוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים י"ז) "תָּמוּד אֲשׁוּרֵי
 בְּמַעְגְלוֹתֶיךָ". 'אֲשׁוּרֵי', זֶה בְּחִינַת רַגְלֵי הַנֶּ"ל. 'בְּמַעְגְלוֹתֶיךָ', זֶה
 בְּחִינַת כִּסֵּא כְבוֹד, בְּחִינַת (מְלָכִים א י): "וְרֹאשׁ עָגֹל לְכִסֵּא מֵאַחֲרָיו",
 הֵינּוּ שֶׁהַכְּבוֹד מְלָבִישׁ אֶת הַלֵּב כַּנֶּ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה א): "קָרִיָּה
 נִאֲמָנָה מְלֹאֲתֵי מִשְׁפָּט". 'קָרִיָּה' זֶה בְּחִינַת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ
 הַנֶּ"ל, מְלָבִישׁ אֶת מִשְׁפָּט הַנֶּ"ל:

וְזֶהוּ בְּחִינַת (יִרְמְיָה ג): "בָּעֵת הַהִיא יִקְרְאוּ לְיְרוּשָׁלַיִם כִּסֵּא ה'
 וְנִקְווּ אֵלֶיהָ כָּל הַגּוֹיִם לְשֵׁם ה' וְלֹא יִלְכוּ עוֹד אַחֲרֵי
 שְׂרִירוֹת לְבָם הָרָע". כִּי אִשׁ הַמְּלָאכִים שֶׁבַלֵּב הַנֶּ"ל, יִכְנִיעַ אֶת
 לְבָם הָרָע:

ג וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׂמִירַת שַׁבָּת, כְּמוֹכָא בְּזִחָר (בְּהַקְדָּמָה דִּף ה:): "אֶת
 שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ" 'שַׁבָּתוֹתַי' — דָּא עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלִגּוּ'.
 'עֲגוּלָא', בְּחִינַת כִּסֵּא כְבוֹד הַנֶּ"ל, בְּחִינַת: "וְרֹאשׁ עָגֹל לְכִסֵּא".
 'וְרַבּוּעַ', דָּא מִשְׁפָּט, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת כ"ח): "רַבּוּעַ יִהְיֶה כְּפוֹל"
 הַנֶּאֱמָר בְּחֻשׁן הַמִּשְׁפָּט. כִּי בְּחֵל, הַשְּׂכִינָה מְבַרְרַת בְּרוּרִים,
 וּבְשַׁבָּת הִיא שׁוֹבֶתֶת. וְלַעֲתִיד שִׁיתְּבַטֵּל כָּל הָרָע, בְּבְחִינַת: "וְלֹא
 יִלְכוּ עוֹד בְּשְׂרִירוֹת לְבָם הָרָע", אֲזִי יִהְיֶה יוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבָּת. כֵּן
 עַל־יְדֵי עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ הַנֶּ"ל, שֶׁעַל יָדָם נִתְּבַטֵּל הָרָע כַּנֶּ"ל, עַל יְדֵי
 זֶה נִתְּהַוָּה בְּחִינַת שַׁבָּתוֹתַי, בְּחִינַת עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ:

ד וְזֶהוּ בְּחִינַת: 'בְּטוֹל הָאֶסוּר בְּשִׁשִּׁים'. 'שִׁשִּׁים', זֶה בְּחִינַת
 'עֲגוּלָא', בְּחִינַת סָמ"ך, שֶׁהִיא עֲגוּלָא. בְּחִינַת כִּסֵּא
 כְבוֹד, בְּחִינַת (אִיּוֹב ל"ז): "וְאֶת מְלָכִים לְכִסֵּא", בְּחִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים
 ו): "שִׁשִּׁים הִמָּה מְלָכוֹת". וְהָאֶסוּר שֶׁהִיא הַקְּלָפָה, נִתְּבַטֵּל עַל־יְדֵי
 כִּסֵּאוֹת לְמִשְׁפָּט וְאִין זֹכֵר אֶלָּא עֲגוּלָא, כִּי זֶה בְּאֵתְגַלְיָא, וְרַבּוּעַ
 מְכַסֶּה בְּעֲגוּלָא וְעַקֵּר הַכַּח שֶׁל הַסָּמ"ך, אֵינָה אֶלָּא מְרַבּוּעַ, הֵינּוּ

מהמ"ם, בבחינת (דברים כ"ה): "אַרְבָּעִים יָכֵנוּ". כי הסמ"ך מקבלת מהמ"ם, שהיא כסאות למשפט: וְזֶה פִּירוּשׁ (שבת ק"ד): 'מ"ם וְסָמ"ךְ שִׁבְלוּחֹת בָּנִים הָיוּ עֹמְדִים'. 'מ"ם', זֶה רְבוּעַ, וְסָמ"ךְ זֶה עֲגוּלָא הַנִּל. שִׁבְלוּחֹת הַלֵּב, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (משלי ג): "כָּתַבְתָּם עַל לֹחַ לְבָבְךָ". 'בָּנִים עֹמְדִין', 'בָּנִים', זֶה בְּחִינַת שִׁבְתָּ, בְּחִינַת (שמות ל"א): "אֹת הַיָּא לְעוֹלָם":

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"ח:

היכל הקדש - גט

א מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך צריך לשמר את עצמו שלא יתאחזו בו הקלפות והרע של אלו בני אדם. והעצה על-זה הוא בחינת משפט הינו שיראה לשפט את עצמו תמיד על כל מה שעשה אם הוא כהגן או לאו. ויזכיר ויפטר את עצמו על כל מה שעשה שלא כהגן. ועל-ידי בחינת משפט הזה נתלהב הלב ואש של התלהבות הזאת שורף את הקלפות מלהתאחזו בו ואז מכניע אותם גם מלהתאחזו באלו הנפשות שקרבן לעבודת השם יתברך:

ב זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות הוא בונה בחינת היכל הקדש. ואף-על-פי שיש כמה וכמה נפשות שנופלים מקדשתם ואינם מתקיימים, אף-על-פי-כן מאלו שנשארו דבקים ביראה על ידו על-ידי-זה קדוש יאמר לו. והשם יתברך נתפכד מאד על-ידי שמקרבין לעבודת השם יתברך אלו תרחוקים כי זה עקר כבודו יתברך בשהרחוקים מאד נתקרבים אליו:

ג על-ידי שמקרב נפשות להשם יתברך ועל-ידי התבודדות שמתבודד ומשיח בינו לבין קונו ושופט ודן את עצמו על כל מה

שָׁעָשָׂה זֹכָה לְשִׁמִּירַת שַׁבָּת שֶׁהוּא בְטוֹל הָרַע וְהַקְּלָפוֹת. וְעָלִיו
 אָמַר הַנְּבִיא: "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֹמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבָּנִים
 וּמִבָּנוֹת" (ישעיה נ"ו ה). יָד הֵינּוּ שִׁיחָה לֹא כַח לְהַעֲמִיד תִּלְמִידִים
 וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם רוּחַ חֲכָמָה. וְשֵׁם הֵינּוּ שִׁיזָכָה לְשֵׁם טוֹב שֶׁכָּל
 הַנְּפָשׁוֹת יִתְאוּוּ תֵּאוּה לְהַכָּלֵל בְּנַפְשׁוֹ וְשִׁמוֹ בְּבַחֲיַנְתָּ: "לְשִׁמְךָ
 וּלְזִכְרֶךָ תֵּאוּת נַפְשׁ" (ישעיה כ"ו ח). וְזֶה טוֹב לֹא בְּוַדַּאי מִבָּנִים וּבָנוֹת
 כִּי בָנִים וּבָנוֹת הֵם מְעַטִּים וְזֶה שִׁזָּכָה לְהַעֲמִיד תִּלְמִידִים חֲכָמִים
 וְזָכָה שִׁיכָלְלוּ בְּנַפְשׁוֹ נַפְשׁוֹת שֶׁל רַבִּים הָרִי הוּא כְּאֵלוֹ יִלְדָם וְהַמָּה
 מְרַבִּים וּמְקַבְּלִים חַיּוֹת מִמֶּנּוּ: (וְזֶה שֶׁאָמַר אֶלְקָנָה לְחַנָּה: הֲלֹא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ
 מֵעֲשָׂרָה בָּנִים (שְׁמוֹתֵיהֶם א' ח) כִּי אֶלְקָנָה זָכָה אֶת הָרַבִּים כְּמֵאמַר חֲזוֹל וְעַל־יְדֵי אֲהַבְתָּם
 נַעֲשׂוּ שְׁנֵיהֶם נֶפֶשׁ אַחַת וְאוֹתָן הַנְּפָשׁוֹת שֶׁקָּרַב נִכְלְלוּ גַם בְּנַפְשׁ חַנָּה:)

סֵדֶר הַיַּיִט מִלִּפְנֵי הַיְיִט:

שְׁעָה (לז) פֶּעַם אַחַת עָמְדָנוּ לְפָנָיו בְּלִילָה וּדְבַרְנוּ עִמּוֹ הַרְבֵּה
 מִכֹּמָה וְכֹמָה תּוֹרוֹת שֶׁנִּגְלָה לְפָנֵינוּ [אֲשֶׁר עָתָה כְּבָר נִדְפְּסוּ כָּלָם
 אֲבָל אִזְ עַדִּין לֹא נִדְפְּסוּ סְפָרִיו], וְהָיִיתִי מְזָכִיר לְפָנָיו אֵיזָה תּוֹרוֹת
 וְהָיִיתִי מִפְּלִיג לְפָנָיו עֵצִים שֶׁבַח הַפְּלָגַת חֲדוּשָׁיו. וְכֵן כֹּמָה וְכֹמָה
 תּוֹרוֹת, כִּי כָּל תּוֹרָה וְתּוֹרָה הִיא חֲדוּשׁ נִפְלָא וּמְפָלֵג מְאֹד מְאֹד
 אֲשֶׁר תִּכְלָה הַנְּפֶשׁ מֵעֵצִים עֲרֵבוֹת וְהַפְּלָגַת הַחֲדוּשׁ, לְמִי שִׁזָּכָה
 לְעֵין בָּהֶם בְּאַמֶּת. וְהָיִינוּ מְדַבְּרִים הַרְבֵּה מְזָה, אַחֲר־כֵּן לְמַחְרָתוֹ
 בְּבִקְרָה נִסְעָתִי עִמּוֹ לְלוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ.

עָנָה וְאָמַר, אֶתְמוּל הַנְּחַנּוּ וְסִדְרָנוּ הַסְּחוּרָה שֶׁלָּנוּ [שְׁקוּרִין קָרְאִים]
 בְּרוּךְ הַשֵּׁם הִיא סְחוּרָה יְפָה מְאֹד מְאֹד. וְטוֹב הָיָה שִׁיחָה לְחַנּוֹת
 זֶה מְשָׁרֵת טוֹב וְיְפָה שִׁיכּוֹל לְהַנִּיחַ וְלִקְפֹּל וּלְסַדֵּר כָּל חֲתִיכָה
 סְחוּרָה יְפָה עִם הַקְּצֵה לְחוּץ (בְּדֶרֶךְ הַמְּשָׁרֵתִים הַמְּבַחֲרִים שֶׁמְקַפְּלִין
 הַסְּחוּרָה וּמְנִיחִין קְצֵה לְחוּץ כִּדִּי שִׁירָאָה הַקּוֹנָה בְּבוֹאוֹ תִּכְרַף מֵהוֹת יוֹפֵי הַסְּחוּרָה),

וכשיבוא אחד לקנות איזה סחורה יוכל המשרת לחטף מיד בזריזות אותו המין סחורה שצריך הקונה, ויפתח אותו במהירות לפני הקונה ויהיה מראה לו מיד הוד יופי פאר הסחורה הטובה הזאת. והנמשל מובן שצריך אדם שיהיה בקי היטב מאד בכל תורתיו שגלה שיוכל לסדר כל תורה יפה יפה עם הקצה לחוץ. וכשיבוא אחד וירצה להתקרב ולדבר מתורתו יוכל להושיט לו מיד איזה תורה שהוא צריך אז כפי ענינו. כי כל תורתיו הם כלליות גדול מאד מאד שיכולין למצא בהם מה שצריך כל אחד ואחד, רק צריך אדם שיהיה בקי בהם היטב היטב שיוכל להושיט לכל אחד ואחד מה שצריך באותה העת. והבן השאר מאליה:

שעו (לח) ספר עמי ואמר שיש לו דברים גבוהים ונעלמים מאד בענין שיחתו שמישיח עם בני אדם, אך אי אפשר לי לגלות זאת. כי הלא אני צריך לדבר גם עמו, ואם יגלה דרכי שיחתו הקדושה שוב לא יוכל לדבר ולפעל מה שרוצה. גם אמר להרב דפה ברסלב מורנו הרב אהרן, הלא אני אוהב אותך מאד מאד ואני מברכה הלואי שתזכה בעולם הבא להבין שיחות חלין שלי. וזה היה קדם שהיה בארץ ישראל:

שעו (לט) שמעתי בשם מורנו הרב יחיאל זכרוננו לברכה, אחיו של רבנו הקדוש זכרוננו לברכה שספר בשם רבנו הקדוש שפעם אחת שאל אותו על ענין שהוא זכרוננו לברכה הזהיר את אחיו מורנו הרב יחיאל זכרוננו לברכה שיהיה רגיל לדבר עם בני אדם כדי לקרבם עלידידי זה להשם יתברך, ושאל אותו שכמה פעמים מברחים לדבר עם בני אדם דברים בטלים ושיחת חלין. השיב לו רבנו זכרוננו לברכה מאחר שעל כל פנים נכנסין בתוך הדבורים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בַּסֵּחַ ‫﴿ צִמְרֵי מַוְהַרְרֵי תִצְיִל ״צָרָה צָנִי מִקֹּוֹה שִׁדְּךָ צֹהֵד מִסִּפְרֵי רַבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכַל״ ﴾

‫﴿ חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר״ יֵצֵא לְאוּר ע״י הוֹצֵאת ״נִצָּחֵתִי וְאֵנָח״ שֶׁע״י יִשְׁבֵּת תִיקוֹן הַמִּידוֹת ״ ﴾

שֶׁמִּסְפְּרִין עִמָּהֶם אֵיזָה דְבָרִים מְדַבְּרֵי תוֹרָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקְנִין כָּל הַדְּבוּרִים וְכֵעִין מָה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (שָׁבֵת ל:): בְּקִשׁוֹ לְגַנּוּ סֶפֶר קֹהֳלֵת, וּמִפְּנֵי מָה לֹא גִנְזוּהוּ, מִפְּנֵי שֶׁתְּחַלְתּוּ דְבַרֵי תוֹרָה וְסוּפוֹ דְבַרֵי תוֹרָה. וְכִבֵּר מְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר שְׁמִי שֶׁבְּקִי בְּסִפְּרֵי הַיֵּטֵב יְכוּלִין לְמַצֵּא כָּל שִׁיחוֹת הָעוֹלָם בְּתוֹךְ תוֹרָתוֹ וְכוּ'. וְאִי אֶפְשָׁר שְׁלֵא יִהְיֶה שִׁיחָה בְּעוֹלָם שְׁלֵא יִהְיֶה לָּהּ שִׁיכוֹת לְתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה:

סִדְרֵי לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ד גַּם עַל־יְדֵי שֶׁהָאָדָם הוּא עָנָו שָׁפֵל וְסִבְלָן וְלֹא יַחְרָה אִפּוֹ עַל בְּזִיוּנוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה מְקַדְּשׁ הַחֶטֶם בְּשִׁלְמוֹת. וְעַל־יְדֵי שֶׁהוּא אֲנָשׁ מִן רוּחַ מְכֻסָּה דְּבַר', שֶׁכְּשֶׁמְגַלִּין לוֹ סוּד הוּא נִזְהָר לְשַׁמְרוֹ לְבָלֵי לְגִלוֹתוֹ לְאַחֵר, עַל־יְדֵי־זֶה מְקַדְּשׁ הָאֲזָנִים, וְעַל־יְדֵי כָּל זֶה מְמַשִּׁיד שְׁפַע הַדַּעַת כַּנ"ל (שם).

ה עַל־יְדֵי קְדוּשַׁת הַפֶּה וְהָאֲזָנִים וְכוּ' הַנ"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת, עַל־יְדֵי־זֶה זוֹכָה לְהַמְשִׁיד שְׁכָל נְפִלָא שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁפַע אֱלֹקֵי, שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת שֶׁמְשַׁיְגִין אוֹתוֹ בְּלֵי שוּם הַקְּדָמוֹת, אֲלֵא עַל־יְדֵי שְׁפַע אֱלֹקֵי שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּח־הַקֹּדֶשׁ (שם).

ו אֵלּוֹ הַמְּבוֹכוֹת שֶׁאֵנּוּ נְבוֹכִין בָּהֶם, כְּמוֹ הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה דַּע, שֶׁאֵין מַח שֶׁל אֲנוּשֵׁי יְכוּל לְהַבִּין אֵת הַיְדִיעָה הַזֹּאת, כִּי הַשְּׁכָל הַזֶּה הוּא בְּחִינַת מְקִיף, שֶׁהַשְּׁכָל הַזֶּה גָּדוֹל עַד לְמַאֲד עַד שֶׁאֵין הַמַּח יְכוּל לְסַבְּלוֹ, וְאֵין נִכְנָס בְּמַח כִּי אִם מְקִיף אוֹתוֹ מִבְּחוּץ, וְאִם הָיָה יוֹדֵעַ זֶה הַשְּׁכָל, הָיָה בְּגָדָר מְלֵאף וְלֹא בְּגָדָר אֲנוּשֵׁי. דַּע, שֶׁזֶה עֵקֶר כַּח הַבְּחִירָה, מָה שֶׁאֵין הַשְּׁכָל שֶׁל הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה. וְלַעֲתִיד, שִׁתְּגַדֵּל הַשְּׁכָל הָאֲנוּשֵׁי וְיִתְגַּלֶּה לְאֲנוּשֵׁי הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה אֲזַי בְּאֶמֶת יִתְבַּטֵּל הַבְּחִירָה, כִּי אֲזַי עַל־יְדֵי גְדוּלוֹ שֶׁל שְׁכָל יֵצֵא מִגָּדָר

אנושי ויעלה לגדר מלאך ויתבטל הבחירה. ומזה תבין שאל
 יבחר לך רעיון עניני המבוכה של הידיעה והבחירה וכיוצא
 בזה, כי עכשו אי אפשר בשום אופן להבין השכל הזה של הידיעה
 והבחירה, כי הם בחינת מקיף, שאי אפשר לכנס במח בעולם
 הזה שהוא עולם הבחירה, כי זה עקר כח הבחירה, מה שאין
 יודעים השכל של הידיעה והבחירה (שם).

ז הפוגם בכבוד הצדיקהאמת, על ידי זה נסגר אור השכל
 והדעת, ואינו יכול להשיג ולחדש בתורה; גם חשוב כמת (שם).

ח לפעמים נתעלמין המחין והדעת, ואז יפה צעקה לאדם, בין
 בתפלה בין בתורה, ועל ידי זה מוליד המח והדעת (שם).

סדר שיחות הר"ן היומני:

קצט אמר: אין מי שיוכל להבין בהספר (הינו בספר לקוטי מזהר"ן) כי
 אם מי שיכול לומר כל תורה ותורה פנים ואחור:

ר אמר: כל התורה שלי היא כלה הקדמות:

רא אמר: כל תורה ומאמר שאומר יכולין לילך ולעבר בו כל
 תורה נביאים וכתובים, ותורה שבעל פה:

רב שמעתי בשמו זכרוננו לברכה, שאמר שיש חלוק בין החדושי
 תורה שמגלין הצדיקים בעין שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה
 (יבמות מט:): שיש חלוק בין נביא באספקלריא שאינה מאירה
 לנבואת משה רבנו עליו השלום, שהיה באספקלריא המאירה,
 ועל כן שאר הנביאים התנבאו ב"כה אמר ה'" שהוא בחינת
 אספקלריא שאינה מאירה אבל משה אמר "זה הדבר" שהוא
 דבר ברור בחינת אספקלריא המאירה כמובא בפרוש רש"י
 פרשת מטות (במדבר ל"ב) ואמר הוא זכרוננו לברכה, שכמו כן יש

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּזֵי אֲמַר מִזֶּה רִנְיָת דְּזַי"ל "לְעֵד לְעֵד מִקֻּוּהָ שִׁדְדָה לְעֵד מִסְפְּרֵי רַבְנָו יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" אֲמַר מִזֶּה רִנְיָת דְּזַי"ל "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִיקוּן הַמִּידוֹת

בְּחִינַת חֲלוֹק הַזֶּה בֵּין הַחֲדוּשֵׁי תוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיקִים כִּי יֵשׁ צְדִיקִים שְׂאוֹמְרִים חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמִתִּיִּם וּמְכַנְיָסִים אוֹתָם בְּאִיזָה פְּסוּק אוֹ מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה, אֲבָל אֵין מְכַוְנִים וְנִכְנָסִים הַיֵּטֵב בְּתוֹךְ דְּבָרֵי הַמְּקָרָא וְכוּ' רַק בְּאִיזָה רְמִז וּסְמִיכוֹת בְּעֵלְמָא, וְזֶה בְּחִינַת נְבִיא בְּאֶסְפֵּקְלָרִיא שְׂאִינָה מְאִירָה שְׂאִינוּ מִתְנַבֵּא רַק בְּבְחִינַת "כֹּה אָמַר ה'" וְכוּ' אֲבָל יֵשׁ צְדִיקִים נוֹרְאִים שְׂהֵם בְּבְחִינַת מְשֵׁה שְׁחֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם הֵם בְּרוּרִים וְזָכִים פֶּשְׁמֵשׁ וּמְבֹאָרִים וּמְפָרְשִׁים הַיֵּטֵב בְּהַפְּסוּק אוֹ מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה, שְׂהֵם מְכַנְיָסִים אוֹתָם בָּהֶם, וְזֶה בְּחִינַת אֶסְפֵּקְלָרִיא הַמְּאִירָה בְּחִינַת "זֶה הַדְּבָר" כִּי דְבָרֵיהֶם מְבֹאָרִים וּמְפָרְשִׁים הַיֵּטֵב בְּהַמְּקָרָא וְכוּ' שְׂהֵם מְפָרְשִׁים כְּפִי דְרַכָּם שְׂזִהוּ בְּחִינַת "זֶה הַדְּבָר":

רַג אָמַר: הַתוֹרָה שְׁלִי גְבוּהָ מְאֹד וּבְכָל מְקוֹם שְׂאֲנִי מְשַׁתְּמֵשׁ עִם צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת (דְּהֵינוּ הָרֵאשִׁי תִבּוֹת וְסוּפֵי תִבּוֹת וְצְרוּפִים נוֹרְאִים שְׂמִגְלָה בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים) הוּא גְדוּלָה בְּיוֹתֵר וְאָמַר: הָיִיתִי רוֹצֵה לִילֵךְ לְהֵלֵךְ מִן צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת, אֲבָל אֵף עַל פִּי כֵן עֲדִין אֲנִי מְעַכֵּב בְּבְחִינָה זוֹ וְגַם יֵשׁ לוֹ נַחַת מְזֵה, כִּי לְפַעְמִים יֵשׁ דְּבָרִים שְׂהֵם סְתוּמִים וְנִעְלָמִים מְאֹד שְׂאִי אֶפְשָׁר לְמַצְאָם כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת דְּהֵינוּ בְּרֵאשִׁי תִבּוֹת אוֹ סוּפֵי תִבּוֹת וְכוּ' יוֹצֵא:

רַד אָמַר: שְׂמִי שְׂבָקִי הַיֵּטֵב בְּתוֹרָתוֹ וּבְשִׁיחוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת דְּהֵינוּ בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים רָאוּי לוֹ לְמַצְאָ כָּל שִׁיחוֹת הָעוֹלָם בְּתוֹךְ תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְאֵין שׁוּם שִׁיחָה וְעַנְיָן בְּעוֹלָם שְׂלֵא יוּכַל הַשָּׁלֵם לְמַצְאָ בְּתוֹךְ תוֹרָתוֹ (פְּרוּשׁ כִּי בּוֹדָאי בְּאֵמֶת בְּכָל הַדְּבָרִים וְשִׁיחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, בּוֹדָאי יֵשׁ בָּהֶם תוֹרָה בְּהַעֲלֵם אֲבָל אֵין מִי שְׂיִזְכֶּה לְגִלוֹת זֹאת, לִידַע הַנְּסִתְרוֹת שְׂנַעְעֵלָם בְּשִׁיחוֹת בְּנֵי אָדָם, כִּי אִם אֲנָשִׁים גְּדוּלִים בְּמַעְלָה מְאֹד אֲבָל עַל יְדֵי הַתְּגִלוֹת תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה שֶׁל רַבְנָו זְכוֹרָנָו לְבָרְכָה, מִי שְׂבָקִי בְּסִפְרֵי הַיֵּטֵב, וְיֵשׁ לוֹ שְׂכָל קֶצֶת, יוּכַל

למצא בכל שיחות העולם רמזים בהתורה הקדושה אפלו אם לא יהיה גדול במעלה
 ביותר):

סדר שלחן ערוך היומני:

(לד) יוצא אדם בסודר המקופל על כתפיו אעפ"י שאין נימא כרוכה לו על אצבעו ואם אין הסודר חופה ראשו ורובו אסור לצאת בו אא"כ קשר שני ראשיו למטה מכתפיו זה עם זה: (לה) לבדים הקשים אסור להביאם בר"ה או בכרמלית כשהוא מעוטף בהם ואם אינם קשים הרבה מותר: (לו) מותר לצאת בשבת בשני מלבושים זה ע"ג זה בין לצרכו בין לצורך חבירו בין שהם שני חלוקים בין שהם שני סרבלים (פי' סרבל כסות העליון) בין שהם שתי חגורות זו ע"ג זו ואפילו אין מלבוש מפסיק ביניהם: הגה ויש אוסרים שתי חגורות זה על זה אא"כ מלבוש מפסיק ביניהם (א"ז ותוספות ומרדכי פרק במה אשה) וכן ראוי לנהוג ומותר ללבוש שני כובעים זה על זה (א"ז) וכן שני אנפילאות (אגור): (לז) מותר לצאת בשבת בבתי ידים הנקראים גואנטי"ש ויש מי שמחמיר להצריך שיתפרם מע"ש בבתי ידים של מלבושיו או שיקשרם בהם בקשר של קיימא יפה וראוי לחוש לדבריו: (לח) היוצא בשבת בטלית שאינה מצוייצת כהלכתה חייב מפני שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלים ויעשהו ציצית ואם היא מצוייצת כהלכתה אע"פ שאין בה תכלת מותר לצאת בשבת (ועיין לעיל סימן י"ג): (לט) כילה (פי' יריעה כעין אהל) שיש בה רצועות שמותחין אותה בהם מותר להתעטף בה ולצאת לר"ה ואין הרצועות חשובות כמשאוי שמבוטלות אגבה הילכך מותר לצאת ברצועות התלויות באבנט אע"פ שאין המנעלים קשורים בהם דלא חשיבי ובטלי אגב האבנט אבל אם הם של משי חשיבי ולא בטלי ואסור אם אין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּסֵבִיב מִזֶּמֶר מְזִמְרֵי תִצְיָ"ל "צֶדֶק צִדְקָה שִׁדְרָה צְדָה מְסִפְרֵי רִבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הַמוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

המנעלים קשורים בהם והוא הדין לכל דבר שנפסק מן הבגד וראשו אחד מחובר כגון לולאות ואינו חשוב מותר לצאת בו ואם חשוב הוא אסור לצאת בו: (מ) כובע שהוא מתפשט להלן מראשו טפח אסור להניחו בראשו אפילו בבית משום אהל: (מא) לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגין מפני החמה יש מי שאוסר משום דחיישינן שיגביהנו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים אא"כ הוא מהודק בראשו או שהוא עמוק שראשו נכנס לתוכו ואין הרוח יכול להפרידו מראשו או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו דבהכי ליכא למיחש למידי: (מב) המוצא תפילין בשבת בבזיון במקום שאין משתמרים אם יש סכנה שגזרו שלא להניח תפלין מכסן והולך לו ואם אין סכנה אם יש בהם רצועות שבכך ניכר שהם תפלין ולא קמיעות והן קשורות שיכול ללבשן מכניסן זוג זוג דרך לבישה עד שיכניסן כלן ואם היו רבים שלא יספיק ללבשן ולהכניסן זוג זוג יחשיך עליהם עד הלילה ויביאם ואם ירא להחשיך מפני לסטים מוליכם פחות פחות מד"א או נותנם לחבירו וחבירו לחבירו עד שמגיע לחצר החיצונה: (מג) המוצא ס"ת בשדה אם אינו שעת סכנה יושב ומשמרו ומחשיך עליו (לשון הרמב"ם ובסכנה מניחו והולך לו) ואם היו גשמים יורדים מתעטף בעור וחוזר ומכסה אותו ונכנס בו: (מד) הבא להציל כליו מפני הדליקה לובש כל מה שיכול ללבוש ועוטף כל מה שיכול לעטוף ופושט וחוזר ולובש ומוציא: (מה) מי שנשרו כליו במים הולך בהם ואינו חושש שמא יבא לידי סחיטה ולא ישטחם לנגבם מפני מראית העין שלא יחשדוהו שכבסן בשבת ואפילו בחדרי חדרים שאין שם רואים אסור ולא אסרו אלא לשטחן בשבת אבל אם שטח מע"ש כלים המכובסים אינו חייב לסלקן בשבת: (מו)

בגדים השרויים במים אסור לנגבם סמוך לאש. הגה ואסור לטלטלם שמא יבא לידי סחיטה והוא שמקפיד על מימיו (מרדכי פרק חבית) ואסור לילך בשבת במקום שיוכל להחליק וליפול במים שמא ישרו כליו ויבא לידי סחיטה:

סדר לקווי תפלות הימני:

תפלה סג תשעט: שומר הברית והחסד רחם עלי למען שמך, וזבני מעתה לשמר את הברית קדש, שלא אפגם עוד מעתה שום פגם בברית קדש ואזכה לקדש את עצמי גם במתן לי, בתכלית הקדשה והפרישות כרצונך הטוב באמת ותעזרני ותזכני ברחמיך הרבים לתקן בחיי כל הפגמים הרבים והעצומים מאד שפגמתי בברית קדש מעודי עד היום הזה חומל דלים חום וחמל עלי, כי "מה אעשה ליום פקדה, וכי יפקד מה אשיבנו" אוי מי יגור לי אש אוכלה, מי יגור לי מוקדי עולם, אנה אברח, אנה אנוס לעזרה, אנה אוליך את חרפתי כל בעלי חמלה וחנינה החיים והמתים, בקשו רחמים בעדי, חמלו על צריך לחמלה כמוני, כי אין רחמנות בעולם באשר על הפוגם נגד השם יתברך, ובפרט בפגם הברית:

תשפ: רבוננו של עולם רחם עלי ועל כל הרחוקים ממך הצריכים לרחמים רבים, רחם עלינו למען שמך, למען הצדיקים אמתיים שומרי הברית, וזכנו מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולא נשוב עוד לכסלה ונזכה שיתקנו הצדיקים כל מה שפגמנו בברית קדש, כי אין בידינו לתקן פגם אחד מפגם הברית, רק על זכות הצדיקים אנו נשענים ועל כחם הגדול אנו סמוכים:

תשפא: זכנו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שומרי הברית בתכלית השלמות, רחם עלינו והודיענו מהם, ואל תסתיר

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּסִיד — אָמַר מִוֹהַר־רַחֲמֵיךָ יְיָ לְ"עַד לְצִנִּי מִקֹּוֹה שִׁדְךָ לְצַדִּיק מִסִּפְרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" —
— "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת —

אוֹתָם מִלְּפָנֵינוּ וְכֵנּוּ לִידַע מֵהֶם וְלִהְתְּקָרֵב אֲלֵיהֶם בְּאַמֶּת, וְלִקְבֹּל מֵהֶם קְדֻשָּׁה וְטָהָרָה בְּאַמֶּת, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה מֵעֲתָה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, לְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד:

תִּשְׁפָּב: וְתִרְחַם עָלֵינוּ שְׁנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּהַצְדִּיקִים אֲמִתִּים תָּמִיד וְאֵל יִתְבַּלְבֵּל דַּעְתָּנוּ, וְאֵל יִתְעַקֵּם שְׂכָלְנוּ וְלִבְנוּ וְלֹא יִהְיֶה קְדֻשָּׁה לָנוּ עֲלֵיהֶם כָּלֵל, אֲפִלּוּ בָּעֵת שֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מֵאֲתָנוּ, וְדַרְכֵיהֶם נִפְלְאוּ מֵעֵינֵינוּ מְאֹד, עַד שְׁנוֹפְלִים עֲלֵיהֶם קְשִׁיּוֹת וְתִמְיָחוֹת, וְנִתְעַקֵּם וְנִתְבַּלְבֵּל הַמַּחַ, מֵרַבּוֹי הַפְּלִיאוֹת שְׁנוֹפְלִים עָלָיו בְּלִבְנוּ:

תִּשְׁפָּג: אָנָּה ה' עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְאֵל יִגְרָמוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ לְהִתְרַחֵק מֵהֶם חֵם וְשָׁלוֹם עַל־יְדֵי־זֶה רַק נִזְכָּה לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה תָּמִיד, לְהֶאֱמִין בָּהֶם תָּמִיד, לִידַע וְלִהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׂכָל דַּרְכֵיהֶם וְיִשְׁרִים וְנִכּוֹנִים מְאֹד, וְהֵם צְדִיקִים וְיִשְׁרִים בְּכָל דַּרְכֵיהֶם וְתִנּוּעוֹתֵיהֶם, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג דַּרְכֵיהֶם הַנּוֹרָא וְנִשְׁגָּב מְאֹד וְנִזְכָּה שִׁירְחָמוּ עָלֵינוּ הַצְדִּיקִים, וְיִקְרְבוּ אֹתָנוּ בְּכָל פֶּעַם, וְיִזְרִידוּ עֲצָמָן אֵלֵינוּ, וְיִלְבִּישׁוּ וְיַכְסוּ אֹרָם הַגָּדוֹל, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה שִׁיתְגַּלֶּה לָנוּ אֹרָם הַנִּפְלְאָ עַל יְדֵי זֶה, וְיִהְיֶה לָנוּ כַּח לִינֵק וְלִשְׂאֵב מִחֲכָמָתָם הַגָּדוֹלָה וְיִתְקָרְבוּ עֲצָמָן אֶל הָעוֹלָם וְיִרְחָמוּ עָלֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְחֶמְלָה גְּדוֹלָה, וְכָל מַחְשְׁבוֹתֵיהֶם יִהְיוּ לְקָרְבָנוּ וְלֹא לְרַחֲקָנוּ חֲלִילָה, לְמַעַן נִזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבוֹקִים עִמָּהֶם לְעוֹלָם וָעֶד:

תִּשְׁפָּד: וְתִזְכָּנוּ בְּכַחֵם וְזִכּוֹתָם שְׁנִזְכָּה לְהַכִּיר אֹתְךָ וְלִהְתְּקָרֵב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וְנִזְכָּה לְדַעַת וְלִהַכִּיר אֹתְךָ גַּם בְּעוֹלָם הַיְוָה וְכָל מַה שְׁנִתְקָרֵב אֵלֶיךָ יוֹתֵר, נִזְכָּה לִידַע בְּכָל פֶּעַם גְּדֹל רַחוּמָנוּ מִמֶּךָ וְיִתְנוּצֵץ לָנוּ בְּכָל פֶּעַם נִפְלְאוֹת גְּדֹלָתְךָ, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג וְלְדַעַת מִמֶּךָ כָּלֵל, כִּמוֹ שְׁאָמַר אֱלֹהֵינוּ לִית מֵאֵן דִּידַע בְּךָ כָּלֵל, וְתִתֵּן לָנוּ שְׁעוֹר בְּלִבְנוּ שְׁנִזְכָּה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ, וְלְהַשִּׁיג מִרְחוֹק יְדִיעַת

אלהותך, אשר אי אפשר לדבר מזה, כי אם כל חד כפום מה
 דמשער בלביה, כמו שכתוב: "נודע בשערים בעלה", כל חד לפום
 מה דמשער בלביה:

תשפה: ובכן תזכנו לבלי לבעט ביסורין המכרחים לקבל עלינו
 כרצונך הטוב ונזכה להמשיך אור פני רצונך הטוב עלינו תמיד,
 ולהמשיך כל טוב להעולם תמיד ונזכה שייגנו עלינו הצדיקים
 אמתיים שסבלו יסורים רבים בשביל ישראל ובזכותם תמשיך
 עלינו כל טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים, בני חיי ומזוני, ורב
 טוב לבית ישראל ובפרט על בניהם וזרעם של הצדיקים שסבלו
 יסורים רבים בשביל כלל ישראל, רחם עליהם ותן להם כל טוב,
 והצילם מכל מיני צער ויסורים, ומכל מיני דאגות ופחדים ותשלח
 להם רפואה שלמה מן השמים, לכל תחלוואיהם ולכל מכאוביהם
 ולכל מכותיהם, ותסיר מהם כל מיני מחלה אל נא רפא נא להם,
 ותחלימם ותחיים, ותתפלל בעדם תמיד, ותתן להם חיים ארוכים
 חיים טובים בגשמיות וברוחניות ותצליחם בכל מעשה ידיהם,
 ותשפיע עליהם שפע טובה, עשר וכבוד וחיים, ויזכו לתורה
 וגדלה במקום אחד ויעבדוך באמת באהבה וביראה ובשמחה
 מתוך הרחבת הלב כל ימיהם לעולם, הם וצאצאיהם וצאצאי
 צאצאיהם עד סוף כל הדורות כאשר כתבת לנו על ידי חכמיך
 הקדושים, שבזמן שאדם זוכה, זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו
 עד סוף כל הדורות זכר אל תשכח כל היסורים שסבלו עד הנה
 ואמר לצרותיהם די, ואל תוסיף עוד ליסרם רחם עליהם מעתה,
 ותושיעם בכל מיני ישועות, ותתן להם בני חיי ומזוני בשפע גדול,
 ותרומם קרנם ומזלם למעלה למעלה, ותשמחם בכל מיני שמחות,
 ותגדל שמם עד עולם ויקים מקרא שכתוב: "ופרי הארץ לגאון

זָקַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'טז מוהר"נ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זקק נתן ולא יעבור" יצי לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְלִתְפֹאֶרֶת, וְתִבְרַכְם בְּכֹל הַבְּרָכוֹת, וְתֵאָרִיךְ יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתֵיהֶם
יִלְכוּ יוֹנְקוֹתֶם, וְיִהְיֶה כְּזֵית הַזֶּדֶם, "עוֹד יִנּוּבוּן בְּשִׁיבָה, דְּשָׁנִים
וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ":